Sandhem 5 kr; nr 2076 H. P., Svalöv 3 kr; rr 2077 E. L., Julita 5 kr; nr 2078 E. J., Malmö 10 kr; nr 2079 Th. R., Ålsten 8 kr; nr 2080 O. H. B., Sala 3 kr; nr 2081 A. A., Sellnäs 5 kr; nr 2082 E. P., Landskrona 5 kr; nr 2083 T. M., Båstad 3 kr; nr 2084 A. A., Stockholm 2 kr; nr 2085 M. H., Stockholm 3 kr; nr 2086 M. E., Västerås 3 kr; nr 2087 A. P., Mariestad 3 kr; nr 2088 A. A., Stockholm 8 kr; nr 2089 E. A., Hittarp 10 kr; nr 2090 A. A., Fristad 6 kr; rr 2091 E. A., Ervalla 10 kr; nr 2092 F. A., Sävedalen 3 kr; nr 2093 G. B., Stockholm 10 kr; nr 2094 A. B., Tidaholm 10 kr; nr 2095 E. B., Tärnsjö 4 kr; nr 2096 S. C., Borås 8 kr; nr 2097 M. C., Limhamn 10 kr; nr 2098 A. C., Stockholm 3 kr; nr 2099 A. D., Strängnäs 3 kr; nr 2100 A. E., Djurhamn 5 kr; nr 2101 P. O. E., Åsarna 8 kr; nr 2102 E. A. F., Göteborg 3 kr; nr 2103 B. F., Storängen 10 kr; nr 2104 M. G., Bollebygd 25 kr; nr 2105 A. H., Rögle 10 kr; nr 2106 K. J., Södervidinge 5 kr; nr 2107 H. J., Runhällen 3 kr; nr 2108 S. J., Huskvarna 15 kr; nr 2109 M. J., Hörby 3 kr; nr 2110 E. L., Sundsvall 8 kr; nr 2111 E. L., Stockholm 3 kr; nr 2112 K. E. L., Göteborg 13 kr; nr 2113 O. L., Stockholm 6 kr; nr 2114 L. M., Kullåkra 10 kr; rr 2115 K. M., Börstig 10 kr; nr 2116 A. M., Tollarp 18 kr; nr 2117 J. M., Örebro 20 kr; nr 2118 J. N., Skillinge 8 kr; nr 2119 E. O., Gökhem 25 kr; nr 2120 H. P., Blidsberg 3 kr; nr 2121 S. P., Grevie 10 kr; nr 2122 E. S., Vallåkra 10 kr; nr 2123 G. S., Alingsås 2 kr; nr 2124 »C. E. T.», Stockholm 20 kr; nr 2125 C. G. T., Toftbyn 2 kr; nr 2126 N. W., Umeå 10 kr; nr 2127 D. V., Lugnvik 7:50; nr 2128 E. W., Sandviken 5 kr; nr 2129 P. Å., Kåge 8 kr; Kollekter gm. Anders Marthinson: Retaryds missionshus 32 kr. Överskott vid bokförsäljning, Rataryd 28:50, kollekt Ljungby missionsförsamling 95:91; nr 2130 gm. M. M-n, Nävlinge: Mongolvänner i Nävlinge 18 kr; nr 2131 S. O., Drottningskär 15 kr; nr 2132 S. N., Skellefteå 5 kr; nr 2133 Tångeråsens syförening gm. E. J. 50 kr; W-n, Bromsten 10 kr; nr 2134 B. R., Skorped 2 kr; nr 2135 A. A., Stockholm 3 kr; nr 2136 A. A., Marieholm 3 kr; nr 2137 T. A., Karlshamn 10 kr; nr 2138 Z. B., Trelleborg 20 kr; rr 2139 F. B., Kåge 3 kr; nr 2140 F. F., Drottningskär 3 kr; nr 2141 J. G., Vinslöv 3 kr; nr 2142 B. H., Landskrona 10 kr; nr 2143 Lerbergets missionsförening gm. L. H., 50 kr.

Varmt tack till varje givare!

»Såsom ett ljus har jag kommit i världen, för att ingen av dem som tror på mig skall förbliva i mörkret.» Joh. 12:46.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 28:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1947

79948

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 3 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Mars 1947

Den mongoliska kvinnovärlden

För detta nummer och ett följande svara våra kvinnliga missionärer. De ha sänt oss levande, personligt präglade situationsbilder från den mongoliska kvinnovärlden. Sällsamt bryter sig här mörkret i den djupaste förnedring genom mångtusenårig hedendom mot strålarna från Guds kärleks solsken och från vår Frälsares barmhärtighet och nåd. Med en rysning tänker man på hur läget hade varit, om mörkret rått obestritt, om ondskans andemakter regerat utan att någonsin störas. Må dessa livsbilder bli oss en eggelse till fortsatt strid för dessa som leva utan hopp och utan Gud i världen eller, om de i sina själar mottagit en strimma av ljus från ovan, är omgivna av hemska och farliga inflytelser, ivriga att draga dem åter ned i djupet.

Tjänar det något till?

Av missionär *Margith Persson.*

Det är varmt, kvävande varmt en sommardag i Mongoliet. Klinikarbetet för dagen eller, rättare sagt, för morgonen, var överstökat. Trött och nedslagen kom jag in i vardagsrummet för att få en kopp kaffe och en stunds vila. Min make var på en veckas sjukbesök inåt sandområdena, och arbetet hemma på stationen syntes hopa sig mer och mer. Flera av mongolerna hade varit bråkiga, och det hade varit tråkigheter på flera sätt. Luften i kliniken hade denna morgon varit nästan outhärdlig, en odräglig blandning av smuts, svett och variga syfilissår. Patienterna hade varit många, största delen präster. Slöa och likgiltiga för allt utom sina egna smutsiga, såriga kroppar. Det föreföll mig, som om också blicken hos dem utstrålade en hel värld av inre smuts och synd. Vad tjänade det egentligen till? Att hålla på med att dag efter dag ge dessa präster deras salvarsaninjektioner, och ändå aldrig kunna komma dem in på livet ett endaste litet grand! Jag var ju bara kvinna, och ibland verkade det, som om det vore en alldeles särskilt stor ynnest att jag skulle få den äran att ge den höge lamaprästen ett stick med instrumentet, om så »högheten» i fråga bara var en pojkspoling. Men att prata religion med dem, ja, det dög man då i alla fall inte till! Dom var ju *präster,* och att prata religion var inte kvinnfolks göra. Jag hade haft att göra med över ett tjugotal mer eller mindre dumma och slöa präster denna morgon, och jag *var,* som sagt, både trött och nedslagen. Barnen hade gått till sängs för att få en liten middagslur i värmen, och nu var just kaffetåren klar. Nog skulle jag ha det skönt en stund, alltid, innan eftermiddagens arbete började, och försöka glömma både präster och all annan lort!

Som jag stod där i fönstret och såg ut över sandkullarna, kunde jag inte undgå att se en ryttare i galopp styra kosan rakt mot missionsstationen. Efter en liten stund ser jag, att det är en kvinna som sitter i sadeln. Hon stiger skyndsamt av, binder hästen uppe bland träden, ser sig oroligt omkring och skyndar så fram mot dörren till vårt vardagsrum. Jag känner snart igen lilla Nanselma och skyndar ut för att möta henne och bjuda henne stiga in. Det var drygt ett år sedan jag sist såg henne, och hon

Fru Margith i samspråk med en mongolkvinna.

hade förändrats mycket. Då hade hon just blivit brud, och hon kom till oss för att få lite medicin. Hon var en förtjusande vacker liten kvinna då, och de mörka, bruna ögonen hade strålat. Nu skulle ju livet börja för henne, nu sedan hon blivit hustru till den unge hövdingesonen! Och så drömdes drömmar, och luftslott byggdes, höga och fyllda av allt det, som gör livet åtråvärt för en mongolkvinna! Ett rikt hem, vackra smycken och dräkter, stora boskapshjordar och framför allt många söner, så att hon en dag skulle kunna få sitta som en mäktig svärmoder, regerande allt omkring sig.

En gång hade hon skickat efter lite medicin med en annan patient från hennes by, och jag hade då fått höra att Nanselma skulle bli mor. Hon var från ett fattigt hem, och hennes mor hade varit glad, då hon fått sin flicka bortgift till det rika och förmögna hövdingehemmet. Hennes man var ende sonen och hade sedan barndomen varit bortskämd och van att regera allt och alla, och som make blev han den mest brutale, hänsynslöse man. Nu hade de emellertid fått en liten son, och allt skulle väl då vara bra! Varför då denna djupt olyckliga lilla kvinna?

Då vi kommit in, ser hon sig igen ängsligt omkring och ber mig stänga dörrarna så att ingen ska få veta att hon kommit hit. Jag gör som hon ber, ty jag ser att hon är i nöd. Och så börjar hon berätta. Hon vill inte sitta i våra stolar, »ty min dräkt är så smutsig», säger hon, och så slår jag mig ner på golvet bredvid

henne. För ett par månader sedan hade hon fött ett litet barn, en gosse, och det hade varit stor fröjd. Mannen hade lovat henne stryk, om det inte blev en gosse. Men det sorgliga hände, att den lille inte levt mer än ett par dagar, och det hade inte varit någon gräns på allt hon fått utstå efter detta. Det grövsta och tyngsta arbetet blev Nanselmas, och det sparades inte på skällsord, hugg och slag. Nu hade det också blivit bestämt att hon skulle bli bortkörd från det hem, som nyss tagit emot henne som brud. Hennes egen mor ville inte ta henne tillbaks igen, och vart hon skulle ta vägen visste hon inte. Hon fick väl bli slavkvinna hos någon rik mongol! Dessutom var hon sjuk, mycket sjuk. Stora sår lyste fram både här och där på armarna och halsen, och stanken från hennes kläder förrådde för övrigt en hel del. Stackars lilla barn! Knappa sjutton år, och efter ett års äktenskap ett fullständigt vrak. Den förhärjande, hemska syfilisens offer.

Jag tog hennes små darrande händer, och genom en flödande tåreström ser hon på mig och ber: »Tai-ta, jag har varit på ett par av edra möten, och jag har hört talas om Jesus, hört om hur han kan hjälpa och ge frid och glädje mitt under stort lidande och nöd. Kan du inte hjälpa mig att bedja? Bed då, att denne underbare, barmhärtige Gud, som kallas Jesus, vill komma också till mig i min nöd!» Våra tårade blickar möttes, och aldrig, varken förr eller senare, tror jag att jag bett så på mongoliska, som jag gjorde i den stunden. Kan du, käre missionsvän, se för dina ögon den bilden? Bilden av en liten mongolkvinna på knä vid missionärens sida, sökande sig fram till Jesus i sin nöd. En sådan stund, mitt i allt sitt djupa elände, är för missionären en högtidsstund, en stund fylld av himmel, då man känner Jesu närhet som kanske aldrig förr. Att bildligt talat få ta en liten mongolkvinna vid handen och visa henne vägen fram till Jesus, det hör till lyckostunderna i den uppgift man kallats att utföra. Vi läste ett bibelord tillsammans: »Kommen till mig, I alle, som arbeten och ären betungade, och jag skall giva eder ro», och sedan bad Nanselma en liten stapplande bön.

Det var väl ovant för henne att be så här, eller hade kanske hennes hjärta förr ropat Jesusnamnet? Säkert är, att det inte blev sista gången. Det märktes att stunden hjälpt henne, och hon sa det själv, då hon tackade mig. Jag ville få hjälpa henne att lägga om hennes sår, men hon kunde inte stanna längre, och inte vågade hon heller. Det skulle då synas, att hon varit hos utlänningarna, och då skulle hon få ändå mera stryk. Lite salva var hon dock tacksam för, den kunde hon själv stryka på sig, då ingen såg det, och det skulle kanske lindra litet. »Och så

beder du här, Tai-ta, och så ber jag därborta i det mörka mongoltältet, och så ska det nog gå!» Så måste hon skynda tillbaks till det som ännu var hennes hem, skynda, innan mannen och svärmodern kom tillbaks från det tempel, dit de ridit för att rådfråga sig med prästerna om den lilla hustruns vara eller icke vara i det hemmet. Jag fick inte ens följa henne ut till hästen, hon var rädd att någon lättare skulle se henne då, men från min plats i fönstret kunde jag se, hur oändligt svårt det var för henne att komma upp i sadeln, den hårda träsadeln, utan hjälp. Det var de många såren som gjorde så ont. Tårarna droppade utför mina kinder, medan jag följde henne med blicken och såg henne försvinna bakom sanddynerna. Vad skulle hon gå till mötes? Hur länge skulle hon orka stå ut? Mitt hjärta blödde för denna min lilla syster som hade samma rätt till frälsning, glädje och fröjd som jag själv och vilken annan svensk kvinna som helst. Vad skulle jag inte velat ge för att kunna hjälpa henne, andligen och lekamligen?

Det blev sista gången jag såg lilla Nanselma. Hur hennes tid sedan blev, fick jag aldrig veta, men hur innerligt tackade jag inte Gud för tillfället som gavs mig att »för de fattiga få förkunna glädjens budskap». Jag tror att jag skall få se Nanselma ännu en gång, se henne, när hon gått ur den stora bedrövelsen och står frälst inför Lammets tron! Det lönar sig, det är inte fåfängt, *det tjänar verkligen något till.* En själ, *en enda,* hur oändligt dyrbar är den inte inför Herrens ögon!

Fångar.

Av missionär *Dagny Hansen.*

»Tänken på dem, som äro fångna likasom voren I deras medfångna.»

Vi befinna oss mitt i den smällkalla vintern i Urga. Mongolernas nyår har firats, och nu är tiden inne för tillbedjan. Man ur huset vallfärda de nu till det största templet i staden, ej för att som så många gånger annars sätta i gång bönekvarnarna eller falla ned i tillbedjan på de nötta böneplankorna utanför templets ingång. Nej, nu måste man gå runt det väldiga tempelområdet och inte bara gå,

Tillbedjande mongolkvinnor.

nej, man ska mäta denna 4 à 5 kilometer långa sträcka med sin kroppslängd, inte bara en gång, utan så länge man orkar. Det är en syn, som inristat sig i ens minne: det är något så hopplöst över denna botvandring. Där ligga de inte bara en och en strax efter varandra, utan ibland fyra och fem bredvid varann. Män och kvinnor av alla åldrar, gamla gubbar och gummor, trötta och värkbrutna. Mödosamt resa de sig upp, ta ett par trötta steg, falla så åter ned på knä och sträcka ut kroppen. Stackars gamla, ska de månne orka resa sig ännu en gång för att åter falla ned? Ja, det går — och så fortsätta de sin hopplösa vandring.

Några dagar senare på kliniken. Bland andra sjuka kommer i dag en liten torr och gammal gumma in. På min fråga hur det står till svarar hon som vanligt: »bra, — men», tillägger hon, »jag har varit och tillbett och har skavt av skinnet litet på knäna». Medan jag lägger på förbanden, tänker jag: »Ack du kära, lilla gumma, om jag kunde lyfta dig ut ur ditt egyptiska mörker in i Guds underbara ljus.» Det kan jag ju inte, men jag säger: »Du

behöver inte tillbedja på detta sätt, du kan bedja till himmelens Gud, den ende sanne Guden var du är och när du vill; han hör bön.» — »Dja, dja, dja» (javisst, javisst), svarar hon. Men i detsamma vänder hon sig till grannen och frågar: »Vad är det hon säger?»

Nej, hur skulle hon kunna fatta detta om himmelens Gud, den ende, sanne Guden. Hon som under hela sitt liv aldrig hört talas om någon annan levande gud än Buddha där nere i palatset. Ett människovrak, blind och försupen.

En av de många, många i lamaismens järnhårda bojor fångna själarna.

Där i det bortersta tältet bor en kvinna med sin man och svärmor. Hon är dotter till en av våra äldre kristna, som dog härom året. Som ganska ung blev hon bortgift i en annan by. Mannen var elak, och hon blev ganska olycklig. Första gången jag träffade henne var hon omkring 18 år, öppen och nära att ta steget ut och bli en kristen, men kanske var det fruktan för mannen som då höll henne tillbaka.

Nu är hon en medelålders kvinna. När jag sista gången lämnade deras tält, frågade jag henne, om hon inte nu skulle besluta sig och bli en Jesus lärjunge. »Jag kan inte för henne därinne.» Henne — det var svärmodern, en gammal gumma, som satt därinne på golvet, oförmögen att resa sig, insvept i en smutsig rock, med de grå hårtestarna som en enda tova runt huvudet och blind sedan flera år.

Flera gånger hade vi varit där och sjungit en sång för gumman och försökt säga henne ett ord om Jesu kärlek, men det var som våra ord studsat mot en mur. Hon *ville* inte höra och *ville* ej förstå. Själv en fånge, hade hon ändå makt att binda en annan.

»Tänk på dem som äro fångna!»

Men så finns det ju andra, som vågat slita banden och ta steget fullt ut, som blivit frälsta från mörkrets välde och försatta i Guds älskade sons rike, och för dem tacka vi Gud. Men dem gäller nu kanske mer än någonsin vad Enke Billek en gång sade till oss: »Ni utlänningar *kunna* ej förstå vilken makt det gamla har över oss, även sedan vi blivit kristna.»

»Hur hade hon det, innan hon dog?»

Av missionär *Svea Marthinson.*

Under en liten resa mellan ett par platser här hemma har jag ofta farit förbi ett stort hus, där gamla fått trevliga, ljusa och soliga bostäder ordnade för sig.

Mina tankar ha då gått till Mongoliet och de gamla där ute. Hur annorlunda ha de det ej! Deras liv är så mörkt och kärlekslöst.

Hedendomens mörker, sjukdomar och fattigdom plågar så många. Jag kommer just att tänka på en gammal mongolkvinna som ofta kom till Hatt in Sum för att be om litet mat och kläder. Det sades att hon bodde i en jordhåla den mesta tiden under året, men de kallaste vintermånaderna gick hon från tält till tält för att tigga sig fram. Oftast kom hon barfotad med knutiga och såriga fötter. Hon var ensam och övergiven. Allt färre blevo hennes besök på stationen, och så en dag var hon helt borta. Död. Hur hade hon det månne de sista dagarna på jorden, och hur dog hon? Vart gick hennes odödliga själ?

Men de gamla som har släkt och vänner i livet slippa väl att lida någon nöd, säger man kanske. De äldre hedras ju så mycket i Östern, påstås det. I många fall är det så. Men vi har ofta fått bevittna motsatsen. Då någon blir gammal, tycker man ofta, att han är i vägen. »En så gammal kvinna är bara till besvär, och hon har ingenting att leva för», hörde vi upprepade gånger en anhörig till en gammal sjuk kvinna säga.

Kvinnan var blind, sjuk och hjälplös och satt i sina smutsiga kläder på de trasiga golvfiltarna. Pälsen var tunnsliten. Till skydd mot kylan hade hon brett över sig några getskinn. Ofta var det kallt och blåsigt i det dåliga tältet. Visserligen plockade sonhustrun mycket bränsle, men så mycket som möjligt måste säljas för att få pengar till mjöl och gryn.

En dag kommo grannarna och omtalade att de funnit den gamla blinda gumman ensam utan mat i det oeldade tältet. De anhöriga hade varit borta två dygn. Hon hade fått litet mat i sin skål, innan de gick, sades det. Det var under den kalla årstiden, och det förvånade oss mycket att ej gumman frusit ihjäl. Det föreföll som om de anhöriga hade önskat det. En annan gång

Sjuka mongolkvinnor utlagda för att dö.

sade sonhustrun i missnöjd ton: »Hon är så full av ohyra, ja, det är som om ohyran växer på henne.» Stackars gamla kvinna. Hon var i vägen för alla.

Tiden hade farit hårt fram med henne. Lidandet och svårigheterna hade satt en bitter och hård prägel på hennes drag. Det var inget vackert inifrån som återspeglades i det yttre. Hon var tillbommad och hård och oberörd vid alla samtal. Ett helt liv i mörker. Blind i yttre måtto, förmörkad till sin inre värld. Hedendomens offer.

Men vi ha också sett många exempel på hur ljuset upplyst förmörkade hjärtan och mörkret fått vika och förvandlat både unga och gamla mongolkvinnor.

Ett sådant exempel är vår vän *Bajer* (namnet betyder glädje). Hon hade bott på stationen i många år. Och en dag under väckelsen öppnade hon sitt hjärta helt. En dag stod hon ibland den vitklädda dopskaran. Hur förändrad blev hon icke även till det yttre! Visserligen sjuk och klen, men återspeglande frid och glädje. Hennes tält var litet, och inga dyrbarheter ägde hon i yttre måtto. Men alltid var hon tacksam och glad. Tacksam till Jesus för hans nåd, som frälste henne innan det var för sent. Hon led av svår astma, som gjorde, att hon ofta måste sitta

uppe under natten. Hennes två unga döttrar passade henne så gott de kunde. Fattigdomen var stor många gånger. Några släktingar som kunde taga hand om henne och flickorna hade hon ej. — »Nu längtar jag bara att Gud snart skall befria mig från mitt lidande och taga mig hem till sig», sade hon någon tid, innan vi reste.

Det har säkerligen varit svåra tider för våra kristna kvinnor i Mongoliet under de sista åren. Och mest troligt är, att flera av våra kära gamla hjälplösa gummor nu äro hemma hos Herren, där inget lidande mer är.

Min goda vän.

Av missionär *Frideborg Svensson.*

Det var en strålande novemberdag i Peking. Solen sken från en molnfri himmel. Ute på den kinesiska gård, där vi stod och pratade, kändes det riktigt varmt och skönt. Då kom hon, Norrtjima, den första mongolkvinna jag mötte därute. Hon hade fått höra, att de nya missionärerna var komna, och var nu full av iver att se dem. När jag vill, kan jag se henne stå framför mig. Hennes runda ansikte sken i kapp med solen, och de mörka ögonen glittrade och lyste, då hon önskade oss välkomna till sitt land. Hur hjärtligt skrattade hon inte, när min bror Paul-Georg sade: »Ja, här ser du dem. Gissa nu, vilken av dem som ska bli min »tajta» (fru)!» Känslor, som inte går att beskriva, fyllde mitt hjärta, när jag stod och såg på henne. Genom den kallelse Gud gett mig, skulle nu hennes folk bli mitt folk. Den stunden var det, som Norrtjima smög sig in i mitt hjärta och tog en plats, som för alltid ska förbli hennes. Men föga anade jag väl då, hur många stunder av nöd och kamp inför Gud det skulle bli för hennes skull.

Hon gick för tillfället i bibelskola i Peking. Missionsstationen i Golchaggen räknade hon som sitt hem. Hur gammal hon var,

Norrtjima.

när hon omhändertogs av missionärerna, vet jag inte. De enda anhöriga, hon visste om, var en farbror, och så blev missionsstationen för henne allt det som inneslutes i ordet hem.

Efter tiden i bibelskolan kom hon tillbaka till Mongoliet. Var hon då inte hemma hos oss i Golchaggen, var hon hos Perssons i Dojen. Nästan alltid var Norrtjima strålande glad och villig att hjälpa till med vad hon kunde.

Men det kom en tid, när det glada och öppna i hennes väsen ersattes med något mörkt och ogenomträngligt. Nog gick hon med på mötena, och visst läste hon sin bibel, men fröjden i hennes liv var borta. Tala med hene var lönlöst. Det var ingen uppriktighet. Norrtjima hade fallit i synd. Mitt inre kved i sorg och förtvivlan. Jag kände mig alldeles maktlös mot satans list och syndens makt i detta hednaland. Som aldrig förr såg jag min uselhet och oförmåga att vara Herrens vittne. Jag tyckte Norrtjimas synd blev min. Jag hade inte omgärdat henne med den

bönevakt, hon så väl behövde. Inför Jesus fick jag bekänna och gråta ut både min och hennes synd och få förvissning om, att Norrtjima skulle komma tillbaka till sin Frälsare. Men hur fick hon inte känna syndens bitterhet mer än en gång, innan Jesus på nytt fick möta henne med sin förlåtelse och frid.

Aldrig glömmer jag vilken ström av glädje som fyllde mitt inre, då jag fick veta att Norrtjima bekänt sin synd och på nytt, som ett lyckligt barn, vilade i frälsarefamnen. Vi har en bönhörande Gud och en underbar Frälsare! Efter detta var det en ödmjukhet i Norrtjimas väsen, som man inte förnummit förut.

I Mongoliet är det alldeles otänkbart, att en ung kvinna ska förbli ogift. Men finns det något vemodigare än detta, att våra kristna flickor måste giftas bort med hedningar i brist på kristna pojkar? Vi förstod, att det var tid för Norrtjima att bli gift. Många var de böner, som steg upp till nådens tron för denna sak. Det fanns en familj som bodde framför vår station, som gärna ville ha Norrtjima till hustru åt yngsta sonen. Det var en hednisk familj. Pojken deras var ofta med på våra möten, men en kristen var han inte. Så kom Nandji en dag som »mellanman» och framförde frieriet — inte till Norrtjima — utan till Paul-Georg. Så blev det Paul-Georgs sak att fråga Norrtjima. Inte tror jag, att det var av kärlek till pojken, som hon svarade ja, utan fastmer var det väl känslan, att »någon gång måste jag gifta mig», som fällde utslaget.

Så blev bröllopet firat. Men det var inte lyckans tid som nu började för Norrtjima utan prövningarnas. Det gick väl an första tiden, då de nygifta bodde i Dojen. Men sedan Perssons rest ner till Kina, måste Norrtjima följa med sin man hem till svärföräldrarna, där det fanns en svärdotter förut. Jag kan knappast tänka mig någon hårdare lott än den svärdöttrarna har i hedniska mongolhem.

Så ofta Norrtjima kunde, kom hon hem till oss. Ofta hjälpte hon oss med söndagsskolan och med kvinnomöten. Men när det var mongolernas nyår, ville hennes svärfar tvinga henne att vara med och offra åt gudarna. På hennes bestämda: »Det gör jag inte», svarade svärfadern: »Du ska väl slippa i år, men nästa år måste det ske.»

Så kom en tid, då det tycktes, som om ondskans andemakter var lössläppta över oss och vårt arbete. Paul-Georg och några av våra kristna blevo förda i fängelse. Det var nöd och sorg i hjärtana. En av dem som sörjde djupast över vad som hänt

var Norrtjima. En av våra egna kunde knappast känt mera för oss, än hon gjorde. Hur ofta sa' hon inte: »Jag ber till Jesus. Han skall hjälpa Paul-Georg.» Så kom den tiden, när hon väntade sitt barn. Men det skulle inte förunnas Norrtjima, som var uppfostrad av »utlänningarna», att få ha deras hjälp, när hennes lilla kom. Svärmodern bestämde annat. En gammal smutsig mongolgumma blev den, som hjälpte henne. Förundrar vi oss över, att detta kändes svårt för Norrtjima? När vi någon dag senare kom för att hälsa på henne, satt hon inne i tältet på sin bädd. Den lilla, som hon klätt och svept på »utlänningarnas» sätt låg bredvid henne. Norrtjima verkade glad och tacksam för den lilla, även om hon bara var en flicka.

Någon tid efteråt skickade Norrtjima bud till oss och frågade, om vi ville komma. Hon hade fått inflammation i bröstet. Med ångest i sin blick sa' hon på bruten svenska, för att inte svärmodern skulle förstå: »De har gått till templet för att läsa böner och sagt, att de ska ta hit präster, men jag har sagt: 'Nej, de får inte.' Jag ber så mycket till Jesus, att han ska hjälpa mig, så att präster inte komma hit.» En själ i kamp mot hedendomens mörker. Gud hörde både hennes och våra böner på sitt eget sätt. Norrtjima blev inte bättre, och även den lilla började bli dålig. Då kom det förfrågningar från svärföräldrarna, om Norrtjima och den lilla fick komma hem till oss för att få hjälp. Vem var månne gladast, Norrtjima för att hon fick komma, eller vi, för att vi fick ta emot henne? Hennes ögon strålade, när hon sa': »Jesus hörde mig.» Vår förunderlige Gud och Far ledde sedan allt så, så Norrtjima fick stanna hos oss, tills vi reste ner till Kalgan på hösten. Vilken hjälp och välsignelse hon var för oss under denna tid och hur hon trofast stod vid vår sida vid olika tillfällen, vet Gud allena. Han som sagt: »Vad I haven gjort mot en av mina minsta, haven I gjort mot mig», han skall välsigna henne för allt.

Så kom de dagar, då vi höll på att packa för att lämna stationen och våra kära mongoler, inte vetande var och när vi skulle få träffas igen, eller vad framtiden bar i sitt sköte. Norrtjima var förtvivlad. Hon kom en dag in till mig, satte sig ned, och under det tårarna strömmade från hennes ögon, sa' hon: »Jag vet, det är bäst för Er att resa, men sen är jag så ensam, ingen som bryr sig om mig.» Under det jag lade min arm om hennes hals och inte kunde hindra, att även mina tårar rann, sa' jag: »Norrtjima, du glömmer Jesus. Han är hos dig.» »Nej», sa' hon,

»det gör jag inte. Men du vet inte, hur det är, när de sitter där och spelar och när de offrar till gudarna. Det är som något mörkt och ont kom över mig och jag har så svårt att bedja.» Mitt svar blev: »När du är Jesu älskade barn, behåller han dig under sitt renande och bevarande blod, och med hans Helige Ande i ditt liv skall inte detta mörka få komma dig nära. Men du måste bedja och läsa bibeln.» Med något av förtvivlan i rösten sa' hon: »Bara jag får behålla min bibel. Anteckningarna från bibelskolan har de tagit ifrån mig.»

Dagen kom, då vi stod färdiga att lämna den plats, som under några år varit vårt hem. Helst vill jag draga en slöja över avskedet från dessa, som just under sorgens tunga dagar kommit oss så nära. Än är det som kunde jag känna Norrtjimas tårar mot min kind. Nästan med våld måste jag lossa hennes armar från min hals och ta plats i bilen.

Du kära, bedjande missionsvän, tänk dig in i vår Norrtjimas läge. Tänk, om du hade en av dina kära, som tror på Jesus, omgiven dagligen av hedendomens mörker, i ett hem, där avgudar tillbedjas, där det spelas om pengar och egendom, där sprit brygges och drickes, där skändligheter bedrivas. Om hon vore utan möjligheter att träffa trossyskon eller delta i de kristnas möten. Hur skulle du känna dig till mods? Skulle det inte vara ett dagligt inre tvång som böjde dina knän i bön till vår allsmäktige Gud för denna kära själ? Du har en sådan. Norrtjima är din syster i Herren. Kanske blev hon förd till Jesus just genom dina böner och offer. Inte vill du väl glömma henne i dina förböner? Nej, låt oss slå en väldig bönevakt omkring henne, så dessa som vill taga hennes tro ifrån henne, får se, att »Han som är i eder är större än den, som är i världen». Genom våra böner och den Helige Andes kraft ska det bli möjligt för henne att mitt i hedendomens natt leva med Jesus och visa andra till honom. Tänk, vilken dag vi hemma hos Jesus får möta dessa dyrköpta själar, som det varit så mycken kamp och strid för. Då ska vi falla ned i tillbedjan inför vårt hjärtas konung och tacka, att också åt oss nåden blev given att vara med i bönetjänst inför Gud.

»Har ni något gott att säga mig?»

Av missionär *Elsa Bengtsson.*

»Har Ni något gott att säga mig?» Orden föra mig tillbaka till Mongoliet. Det är sommar. Vi rida genom leende Gullgocho, och jag njuter av färden på slingrande vägar, mellan höga sanddyner, som oupphörligt måste lämna plats åt trevliga videdungar. Små hålor vid sidan av vägen visa, var resande rastat och grävt en primitiv brunn för att få vatten till te. Vi äro på gammal karavanväg.

Det var vid ett av våra logiställen vi mötte henne, vars ord ännu efter tio år följa oss. Hon var klädd i röd dräkt och huvudet var rakat till tecken på att hon levde för gudarna. När hon druckit det te, vi bjöd henne presenterade hon sig: »Jag är en hemlös, en sorgens människa. Jag var rik en gång. Min man var skrivare. Vi hade tält och hjordar. När jag var 19 år gammal, fingo vi en son, och två år senare kom vår flicka — men de ha alla gått. Tält och hjordar äro också borta. Nu dricker jag brännvin för att glömma. Hos handlar'n fick jag höra om Er, och nu har jag kommit för att höra, om ni har något gott att säga mig.»

Hon var icke överbevisad om synd. Hon kom på grund av sin förtvivlan över det timligas förgänglighet, sin stora ensamhet och dödens förskräcklighet. »Ha ni något gott att säga mig?» Det är inte bara *en* hednakvinnas ångestfyllda fråga, det är tusendens.

Men kristenheten rymmer också förtvivlade människor. Ja, på grund av att man föraktat det evangelium, hedningen icke har tillgång till.

Om den, som förlorade allt timligt, säger aposteln: »I haven med glädje underkastat Eder att bliva berövade Edra ägodelar. *I vissten,* att I haven en egendom, som är bättre och bliver beståndande.»

Till någon, som försakat en lysande framtid och ställs ensam i främmande land, framfördes frågan: »Kände du dig aldrig ensam?» Svaret blev en glädjeyttring: »Ensam! Hur skulle jag ha kunnat känna mig ensam? Han var ju alltid hos mig.»

Från honom, som såg sitt livs aftontimma nalkas, höra vi de trimuferande orden: »I dödsskuggans dal fruktar jag intet ont, ty du är med mig.»

All denna rikedom, och oändligt mycket mer, är vår i Kristus Jesus. Det är vår skyldighet att förmedla den till de hopplöst ensamma och fattiga i hednavärldens stjärnlösa mörker.

En trofast mongolvän.

Fröken Ada Andersson.

En vän och medarbetare i vår mission, fröken Ada Andersson i Borgstena, har fått bryta upp för att vara med Herren.

Jag minns en gång för flera år sedan. Jag skulle en höst besöka våra missionsvänner i Borås och ett par andra platser. Jag fick då en dag ledig mellan två platser. För att utnyttja denna dag ville jag gärna besöka en ny plats. Jag sökte då i vårt tidningsregister efter en sådan, som låg lämpligt till för min resa och kom då att stanna för namnet Borgstena. Där hade, så långt jag kände till, aldrig någon av våra missionärer

gjort något besök, men vi hade ändå där en inte så liten skara prenumeranter på vår tidning. Prenumerantsamlaren hette Ada Andersson. Jag skrev till henne och frågade, om hon skulle vilja ordna för ett besök, vid vilket jag skulle kunna få lära känna våra vänner i Borgstena. Besöket kom till stånd, och jag fick där träffa och lära känna en hel skara varmt hängivna vänner. Då jag efter det offentliga mötet samtalade med några av dem, frågade jag, hur de lärt känna Svenska Mongolmissionen och fick då till svar: »Det är Ada, som intresserat oss för mongolerna.» Av henne själv fick jag senare höra, hur starkt hon känt kallelsen från Gud att göra något för vår mission. Själv hade hon första gången fått »Ljusglimtar från Mongoliet» av Davida Svensson, en av våra äldsta och mest hängivna prenumerantsamlare. När hon sedan läst några nummer av tidningen, kände hon så starkt, att hon måste göra något för att intressera andra för denna tidning och för den mission som den talade om.

Det var med glädje och tacksamhet till Gud för vad jag i Borgstena fått se och lära känna av Guds kallelse och ledning även då det gäller detaljerna i missionsuppgiften, som jag reste därifrån.

Många år har nu gått sedan mitt första besök i Borgstena, men Ada Andersson har troget och hängivet år efter år fortsatt sitt tjänande, i den kallelse hon fått av Gud. Denna vår vän hade inga stora tankar om sig själv eller sin förmåga, men hon satte det uppdrag hon fått av Gud mycket högt. Detta ger hon uttryck åt i det sista brevet hon skrev till oss. Hon skrev: »Som jag nu ej längre orkar samla prenumeranter ville jag tacka redaktionen för det förtroende jag fått åtnjuta under åren som gått. Jag har känt mig buren på bönearmar. Nu känner jag det så tomt, då jag inte längre orkar vara med i detta kära arbete. I fortsättningen vill jag dock vara med och bedja och understödja vad jag kan. Jag ber att få vara innesluten i edra förböner.»

Nu har denna Herrens tjänarinna fått sluta sin tjänst här nere. Ända in i det sista hade hon missionen i sina tankar. Arbetet med tidningsprenumerationen hade hon fått överlämna till en av sina vänner. Hon uttalade också en önskan att i stället för blommor till hennes bår bidrag skulle lämnas till missionen. En av hennes grannar, en närstående vän, skriver om hennes begravning den 2 februari att den var ljus och lyftande. Först ägde en minnesstund rum i missionshuset med tal och sång. Jord-

fästningen förrättades därefter i Borgstena kyrka. Som mongolmissionen legat henne varmt om hjärtat, var det helt naturligt, att hennes närmaste anhöriga ville till denna mission överlämna de medel, kronor 225, som inkommit i stället för blommor till hennes bår.

Inför Ada Anderssons ljusa, tjänande liv och hennes fridfulla hemgång gå tankarna till Jesu ord: »Om någon vill tjäna mig, så följe han mig; och där jag är, där skall också min tjänare få vara.»

M. H—k.

Meddelanden.

Till alla 1946 års prenumeranter utsända vi även nr 3 av »Ljusglimtar från Mongoliet» 1947. Vi göra detta i hopp om att våra vänner även i år önska fortsätta med prenumerationen, fastän den av en eller annan orsak ännu inte blivit förnyad av somliga. Med detta nummer följer nu ett inbetalningskort avsett för inbetalning av prenumerationsavgiften för 1947.

Vi vill påpeka, att inbetalningskortet medföljer hela upplagan; således får även den som redan insänt prenumerationsavgiften ett sådant kort. Orsaken till detta är, att det skulle bli alltför tidsödande att vid expedieringen dela på upplagan. Den som redan insänt prenumerationsavgiften kan ju därför makulera kortet. Ett ännu bättre sätt skulle emellerid vara att sedan tidningen är läst lämna den jämte inbetalningskortet till någon som inte har tidningen. Det kan ju tänkas att denne skulle vara intresserad av att använda kortet för rekvisition av tidningen. Den som redan insänt sin avgift behöver emellertid inte på grund av det medföljande kortet oroas över eller undra, om den insända avgiften möjligen inte kommit fram.

*

I likhet med föregående år kommer Svenska Mongolmissionens syföreningar i Stockholm att anordna försäljning i början av maj. Dagen och platsen kommer senare att meddelas. Missionsvänner på skilda platser i landet bruka ihågkomma denna försäljning med gåvor. Vi hoppas att så kommer att ske även i år, och vi

ville därför redan nu påminna om försäljningen. På samma gång ville vi bedja de vänner som tänka på att till försäljningen sända en gåva att göra detta i god tid. Gåvan kan sändas till Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

*

Svenska Mongolmissionens årshögtid kommer i år att hållas i Stockholm den 31 maj—3 juni. Lördagen den 31 maj och söndagen den 1 juni kommer mötena att hållas i Betesdakyrkan, Floragatan 8. Måndagen den 2 och tisdagen den 3 juni anordnas missions- och bibeldagar på Bibelinstitutet, Hagaberg, Östertälje. Anmälan till deltagande under dagarna på Bibelinstitutet göres på förhand till expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

*

De senaste underrättelserna från vårt fält ha vi fått genom brev från fru Arnolda Almblad, daterat Kalgan den 28 januari.

Hon säger i sitt brev: »Uppifrån Mongoliet är det nästan omöjligt att få höra någonting då mongolerna inte gärna resa nedåt Kina i dessa tider. Jag har bett att få följa med en militärbil upp till Mongoliet, men de goda herrarna ha sagt åt mig, att nu är det inte värt att andra reser än de som äro tvungna därtill. 'Några av oss resa ut men komma aldrig tillbaka mera', påstå de. Ja, sådant är det här nu.

Jag har dock hört att det vid Hattin-Sum står bra till på missionsstationen. Bärr är fortfarande kvar där. Sitena är hövding nu. Sharr har det bra och likaså Nandji och hennes husfolk. Många ha det emellertid mycket fattigt i dessa tider och sakna både mat, kläder och bränsle, då de blivit berövade all sin boskap.

Beträffande missionsarbetet bland kineserna kan jag säga att Kina är mycket öppet. På många ställen ha kineserna på ett glädjande sätt tagit upp arbetet och försöka att klara sig själva. Om de nu bara finge leva i fred, skulle mycket kunna göras. Blir bara mongolerna gripna av Gud och börja få ansvarskänsla, då skall det säkert bli en blomstrande församling även i Mongoliets vildmarker. Jag har nyligen sett ett par mäktiga bevis på vad Gud kan göra i hjärtana på fattiga vildmarksbarn som aldrig

kommit i beröring med missionen annat än genom en fattig boksäljare som Gud använt sig av.

Vi få hålla ut i bön och tro att än en gång skall solen bryta fram och de tunga molnen skingras och sången återigen ljuda från en glad arbetarskara. Hjärtliga hälsningar till eder alla», så slutar denna hängivna mongolvän sitt brev.

*

Som framgår av detta brev, så föreligger ännu inga exakta uppgifter om ställningen på vårt fält i Mongoliet. Vägarna dit upp tyckas vara oframkomliga, tydligen till följd av talrika rövarband. Vilka som äro de styrande i Mongoliet för närvarande ger brevet intet klart besked om. Det säges, att Sitena, en av våra kristna ledare, är hövding. Vem som tillsatt honom sägs det ingenting om. Förmodligen är det de gamla mongoliska hövdingarna, som inkallat nya unga krafter till hjälp och på så sätt försöker göra det bästa möjliga för att upprätthålla ordningen trots de oroliga och rent av kaotiska förhållanden, som just nu torde råda där ute.

Ställningen på vårt missionsfält påkallar i högsta grad missionsvännernas förböner.

*

Missionär Joel Eriksson kommer att resa ut till Mongoliet någon av de första dagarna i april. Resan sker med missionsplanet Ansgar. I hans sällskap reser också familjen Marthinson. Dessa som kom hem förra våren resa nu ut i Brittiska och Utländska Bibelsällskapets tjänst och komma troligen att bosätta sig i Kalgan. Missionär Marthinson kommer att åtföljа missionär Eriksson på hans undersökningsresa. Denna gäller i första hand vårt gamla missionsfält och har till syfte att utröna vilka möjligheter som finnas att komma i förbindelse med de kristna mongolerna och återupptaga arbetet där. En resa planeras också till sydvästra Mongoliet, till Kukunorlandet, för att undersöka möjligheterna av att taga upp ett nytt arbete bland de s. k. »Det»-mongolerna. Vi önska att mongolmissionens vänner ville göra denna resa till ett särskilt böneämne. Bedjen också, att Gud ville öppna vägen för de övriga missionärer, som nu stå färdiga och vänta på att få resa ut.

Influtna missionsgåvor.

Januari månad 1946.	*Januari månad 1947.*
8.280: 91	16.095: 16*

* Därav jubileumsgåvor 60: —.

Redovisning.

DECEMBER MÅNAD.

Forts.

Nr 2144 H. J., Hjulsjö 5 kr; nr 2145 L. K., Torås 10 kr; nr 2146 A. J., Latorps bruk 8 kr; nr 2147 H. och E. J., Jönköping 100 kr; nr 2148 L. J., Kristianstad 10 kr; nr 2149 I. L., Stockholm 8 kr; nr 2150 G. L., Stockholm 8 kr; nr 2151 M. M., Lagmansholm 10 kr; nr 2152 F. M., Målaskog 2 kr; nr 2153 B. N., Svängsta 10 kr; nr 2154 Everöds kyrkliga arbetsförening gm E. N. 10 kr; nr 2155 A. N., Malmö 30 kr; nr 2156 I. N., Härnösand 5 kr; nr 2157 E. P., Vollsjö 3 kr; nr 2158 E. P., Hälsingborg 50 kr; nr 2159 H. P., Allerum 8 kr; nr 2160 A. R., Lund 6 kr; nr 2161 T. S., Madängsholm 10 kr; nr 2162 G. T., Röke 6 kr; nr 2163 B. T., Hok 3 kr; nr 2164 I. Ö., Trelleborg 10 kr; nr 2165 G. E., Stockholm 2 kr; nr 2166 E. H., Stockholm 2 kr; nr 2167 J. C., Stockholm, sparbössemedel 19: 60; nr 2168 E. Å., Lundsbrunn 5 kr; nr 2169 Boeryds missionsförsamling, Smål. Taberg 25 kr; nr 2170 A. D., Borlänge 3 kr; nr 2171 H. F., Kåge 8 kr; nr 2172 A. F., Töre 5 kr; nr 2173 L. G., Kåge 3 kr; nr 2174 M. H., Smögen 3 kr; nr 2175 I. J., Göteborg 15 kr; 2176 I. J., Växiö 5 kr; nr 2177 G. J., Umeå 3 kr; nr 2178 M. J., Hudiksvall 8 kr; nr 2179 O. L., Hälsingborg 8 kr; nr 2180 L. M., Öjervik 8 kr; nr 2181 A. M., Göteborg 120 kr; nr 2182 Mongolernas vänner Skövde gm, A. J., 100 kr; nr 2183 M. O., Höganäs 2 kr; nr 2184 A. P., Stjärnarp 3 kr; nr 2185 H. P., Sandbäck 5 kr; nr 2186 L. P., Borgholm 5 kr; nr 2187 M. R., Avesta 12 kr; D:o till en väns bår 6 kr; nr 2188 G. R., Eds bruk 2 kr; nr 2189 A. R., Malmö 8 kr; nr 2190 E. S., Ulricehamn 3 kr; nr 2191 E. S., Hökerum 10 kr; nr 2192 A. L. S., Stockholm 3 kr; nr 2193 M. S., Duvhult 3 kr; nr 2194 L. W., Norrköping 3 kr; nr 2195 a A. Å., Lövånger 3 kr; nr 2195 b H. J., Stockholm 3 kr; nr 2196 A. K., Stensjön 32 kr; nr 2197 D. och K. L., Borgholm 50 kr; nr 2198 Kvidinge kyrkliga ungdomskrets gm. E. B. 25 kr; nr 2199 I. O., Ystad 25 kr; nr 2200 L P., Mölrlycke, i st. f. blommor på Hulda Johanssons bår 5 kr; nr 2201 J. K., Kämpinge 10 kr; nr 2202 J. E., Aspen 8 kr; nr 2203 M. W., Siringe 5 kr; nr 2204 Fr. J., Svärdsjö 25 kr; nr 2205 J. W., Rejmyra 10 kr; nr 2206 J. L., Målsryd 50 kr; nr 2207 A. E., Kalix 8 kr; nr 2208 C. G., Klevshult 10 kr; nr 2209 A. S., Södertälje 10 kr; nr 2210 J. H., Kinna 5 kr; nr 2211 K. T., Äppelviken 10 kr; nr 2212 H. B., Djurhamn 8 kr; nr 2213 E. D., Södra Vi 5 kr; nr 2214 E. A., Stockholm 10 kr; nr 2215 M. R., Hovhög 8 kr; nr 2216 M. L., Örebro 8 kr;

nr 2217 R. O., Linköping 8 kr; nr 2218 R. J., Göteborg 10 kr; nr 2219 E. L., Örebro 6 kr; nr 2220 E. L., Harg 10 kr; nr 2221 A. G., Molkom 10 kr; nr 2222 J. B., Bor 8 kr; nr 2223 R. B., Malmö 10 kr; nr 2224 O. A., Tandsjöberg 8 kr; nr 2225 A. G., Malmö 25 kr; nr 2226 L. A., Stockholm 2 kr; nr 2227 I. K., Upplands Väsby 17 kr; nr 2228 F. J., Strålsnäs 5 kr; nr 2229 M. L., Skellefteå 10 kr; nr 2230 L. A., Geijersdal 3 kr; nr 2231 O. A. Åtvidaberg 10 kr; nr 2232 A. B., Perstorp 25 kr; nr 2233 E. W., Äppelviken 10 kr; nr 2234 A. J., Borgholm 3 kr; nr 2235 A.L., Fågeltofta 3 kr; nr 2236 L. J., Edsvära 3 kr; nr 2237 A W., Kvidinge 3 kr; nr 2238 M. W., Karlsby 3 kr; nr 2239 H. L., Trekanten 3 kr; nr 2240 H. B., Malmö 3 kr; nr 2241 E. B., Östersund 3 kr; nr 2242 J. F., Hälsinborg gm A. J., Hälsinborg 53 kr; nr 2243 A. Ch. A., Kristinehamn 10 kr; nr 2244 H. A., Kramfors 3 kr; nr 2245 A. A., Ystad 5 kr; nr 2246 M. A., Lilla Harrie 5 kr; nr 2247 C. G. A., Enköping 10 kr; nr 2248 H. A., Runhällen 3 kr; nr 2249 E. A., Nockeby 5 kr; nr 2250 S. A., Bankeryd 10 kr; nr 2251 K. A., Kvidinge 8 kr; nr 2252 S. A., Knivingaryd 8 kr; nr 2253 E. A., Borås 20 kr; nr 2254 M. A., Hammerdal 5 kr; nr 2255 N. B., Askim 3 kr; nr 2256 A. B., Örkelljunga 20 kr; nr 2257 A. B., Västerås 5 kr; nr 2259 E. C., Stockholm 8 kr; nr 2260 A. D., Karlskrona 5 kr; nr 2261 B. E., Stockholm 8 kr; nr 2262 L. och N. E., Hedemora 25 kr; nr 2263 G. F., Kvidinge 20 kr; nr 2264 H. G., Stockholm 5 kr; nr 2265 K. H., Södra Sandby 5 kr; nr 2266 H. H., Stockholm 3 kr; nr 2267 A. H., Mönsterås 3 kr; nr 2268 A. H., Västerås 18 kr; nr 2269 F. J., Bredaryd 3 kr; nr 2270 A. C. J., Åsbo Össjö 8 kr; nr 2271 B. J., Karlstad 3 kr; nr 2272 A. J., Kvidinge 20 kr; nr 2273 W. J., Kjula 10 kr; nr 2274 E. J., V. Bodarna 2 kr; nr 2275 A. och S. J., Vittsjö 28 kr; nr 2276 A. K., Toverum 3 kr; nr 2277 F. K., Vallåkra 100 kr; nr 2278 H. K., Svalöv 25 kr; nr 2279 H. L., Gävunda 8 kr; nr 2280 E. L., Skellefteå 2 kr; nr 2281 B. L., Borås 5 kr; nr 2282 S. L., Strängnäs 3 kr; nr 2283 I.-M., Ingeträde 5 kr; nr 2284 H. M., Brunnby 3 kr; nr 2285 F. M., Göteborg 10 kr; nr 2286 S. N., Strövelstorp 5 kr; nr 2287 N. S. N., Trolleholm 10 kr; nr 2288 I. N., Västanfors 8 kr; nr 2289 J. O., Vollsjö 3 kr; nr 2290 Onämnd till Anna Lisa Thorsells underhåll 5 kr; nr 2291 E. O., Sunne 3 kr; nr 2292 E. O., Falköping 3 kr; nr 2293 K. P., Timmele 5 kr; D:o till Emma Johanssons minne 3 kr; nr 2294 S. P., Nelhammar 10 kr; nr 2295 E. P., Stockholm 13 kr; nr 2296 E. R., Bankeryd 5 kr; nr 2297 J. R., Sundsvall 8 kr; nr 2298 I. R., Tyringe 3 kr; nr 2299 T. R., Källna 10 kr; nr 2300 L. S., Karlskrona 5 kr; nr 2301 E. S., Ö. Ljungby 25 kr; nr 2302 V. S., Jönköping 25 kr; nr 2303 S. S., Hörby 5 kr; nr 2304 T. S., Skillingaryd 5 kr; nr 2305 A. S., Tierp 2 kr; nr 2306 E. S., Hovmantorp 15 kr; nr 2307 Th. S., Hammarbyhöjden 8 kr; nr 2308 S. S., Gällö 3 kr; nr 2309 S. S., Gällstad 3 kr; nr 2310 E. T., Spånga 2 kr; nr 2311 Fru T., Mölnbo 5 kr; nr 2312 A. W. Nybro 3 kr; nr 2313 K. W., Forshaga 8 kr; nr 2314 E. W., Österskär 3 kr; nr 2315 R. W., Sörflärke 5 kr; nr 2316 K. V., Stockholm 100 kr; nr 2317 H. Å. Strövelstorp 10 kr; nr 2318 K. Å., Norrviken 3 kr; nr 2319 E. Ö., Djurhamn 3 kr; nr 2320 O. S., Piteå 8 kr; nr 2321 E. J., Askeryds kyrkby 5 kr; nr 2322 A. A., Furusund 3 kr; nr 2323 A. Th. A., Eskilstuna 8 kr; nr 2324 P. A., Örkelljunga 3 kr; nr 2325 O. B., Hönön 8 kr; nr 2326 C. B., Kristdala 3 kr; nr 2327 Sparbössemedel från Strömbäck: E. L., 3 kr, A. Ö., 12 kr, A. B., 12 kr; nr 2328 J. B., Braås 8 kr; nr 2329 C. B., Borås 3 kr; nr 2330 S. C., Göteborg 8 kr; nr 2331 A. E., Borensberg 3 kr; nr 2332 R. E., Älvros 48 kr; nr 2333 A. F., Rimbo 48 kr; nr 2334 O. G., Malmköping 10 kr; nr 2335 J. G., Bettna 15 kr; nr 2336 L. G., Finspong 5 kr; nr 2337 A. H., Stockholm 5 kr; nr 2338 M. H., Granbergsdal 3 kr; nr 2339 H. H., Klippan 6 kr; nr 2340 H. J., Norrköping 5 kr; nr 2341 A. J., Bankeryd 3 kr; nr 2342 M. J., Rådom 3 kr; nr 2343 H. och A. J., Vinslöv 3 kr; nr 2344 J. J., Huddungeby 8 kr: nr 2345 E. J., Gällstad 5 kr; nr 2346 H. J., Vättersnäs 10 kr; nr 2347 O. J., Norrköping 25 kr; nr 2348 H. J., Röke 5 kr; nr 2349 M. J., Kristinehamn 8 kr; nr 2350 A. K., Mullhyttemo 10 kr; nr 2351 B. K., Vollsjö 3 kr; nr 2352 C. S. K., Bankeryd 3 kr; nr 2353 I. K., Kungstorp 3 kr; nr 2354 K. J. K., Töftedal 20 kr; nr 2355 H. K., Risinge 10 kr; nr 2356 T. K., Drottningskär 3 kr; nr 2357 R. L., Norr Edsbyn 8 kr; nr 2358 A. L., Lanna bruk 3 kr; nr 2359 E. M., Uppsala 6 kr; nr 2360 Kr. N., Hörby 5 kr; nr 2361 E. O., Stockholm 3 kr; nr 2362 H. P., Lund 10 kr; nr 2363 I. P., Vollsjö 3 kr; nr 2364 J. V. P., Furusund 3 kr; nr 2365 A. P., Solna 3 kr; nr 2367 A. R., Malmö 10 kr; nr 2368 A. S., Västerås 5 kr; nr 2369 A. S., Lauker 3 kr; nr 2370 F. G. S., Falköping 25 kr; nr 2371 Strömfors missionsförening gm J. A. L., 235 kr; nr 2372 I. W., Hudiksvall 5 kr; nr 2373 M. W., Ystad 3 kr; nr 2374 L. W., Hjo 25 kr; nr 2375 A. W., Malmö 3 kr; G. Ö., Duvbo 8 kr; nr 2376 H. A., Ulricehamn 3 kr; nr 2377 A. A., Örebro 15 kr; nr 2378 Gm. A. B., Åsarp, A. M., Jönköping 3 kr, M. J., Åsarp 3 kr, A. L., Åsarp 10 kr, A. J., Åsarp 3 kr, H. S., Åsarp 8 kr, K. A., Åsarp 8 kr, M. A., Åsarp 3 kr, H. P., Åsarp 5 kr, H. A., Åsarp 5 kr; nr 2379 F. B., Heby 3 kr; nr 2380 H. B., Prästköp 5 kr; nr 2381 M. B., Stockholm 3 kr; nr 2382 J. H. E., Äppelviken 18 kr; nr 2383 I. F., N. Strömfors 3 kr; nr 2384 A. G., Stockholm 10 kr; nr 2385 E. H., Malmö 20 kr; nr 2386 E. H., Ängelholm 5 kr; nr 2387 G. J., Norrköping 3 kr; nr 2388 A. J., Enköping 5 kr; nr 2389 F. J., Nya Varvet 100 kr; nr 2390 M. J., Larv 6 kr; nr 2391 D. K., Motala verkstad 1 kr; nr 2392 L. K., Genvalla 2 kr; nr 2393 H. L., Åstorp 25 kr; nr 2394 S. P., Skromberga 18 kr; nr 2395 B. O., Huskvarna 3 kr; nr 2396 J. O., Strålsnäs 8 kr; nr 2397 K. O., Tärnsjö 50 kr; nr 2398 H. P., Askersund 3 kr; nr 2399 I. P., Södertälje 3 kr; nr 2400 A. P., Stabbarps gruva 3 kr; nr 2401 S. R., Norrköping 3 kr; nr 2402 E. S., Strängnäs 3 kr; nr 2403 G. S., Månsarp 3 kr; nr 2404 M. S., Kvidinge 25 kr; nr 2405 E. S., Sorsele 10 kr; nr 2406 S. U., Öckerö 5 kr; nr 2407 E. F., Medle 10 kr; Insamlat gm. Annie och Joel Eriksson: H. A., Uppsala 3 kr; gm. J. S., Uppsala 2 kr; Okänd, Stockholm 100 kr; Kollekt, Bredaryd 97:70, Hovslätts syförening gm. R. A., 80 kr; Kollekt, Eket 145:50, Skillingaryd 235:85, Tabergs syförening 85 kr, Mongolernas vänner, Jönköping till Vivan Almqvists underhåll 89:55, Kollekt, Kortebo 43:60, Fagersanna 22:13, Fridene 58:50, Fröjered 62:80, L. och J., Ulricehamn gm. H. R., 15 kr; Mongolernas vänner, Uppsala sparbössemedel 66 kr; Kollekt vid Gammelsvenskbybornas julfest, Stockholm 22:27; Onämnd 6 kr; nr 2408 A. A., Borgstena till missionärernas underhåll 10 kr; nr 2409 M. A., Hälsingborg 10 kr; nr 2410 D. A., Jonstorp 8 kr; nr 2411 A. A., St. Tuna 13 kr; nr 2412 N. A., Lundsbrunn 25 kr; nr 2413 K. B., Skorped 5 kr; nr 2414 F. B., Stockholm 5 kr; nr 2415 B. B., Hjo 5 kr; nr 2416 T. D., Nässjö 10 kr; nr 2417 I. E., Kalix Nyberg 2 kr; nr 2418 A. E. E., Ljungby 5 kr; nr 2419 S. E., Gävle 8 kr; nr 2420 A. E., Ljusne 3 kr; nr 2421 C. F., Hälsingborg 30 kr; nr 2422 F. G., Höganäs 5 kr; nr 2423

K. J., Kilafors 2 kr; nr 2424 A. J., Borås 3 kr; nr 2425 A. J., Skälderviken 10 kr; nr 2426 L. J., Hedesunda 5 kr; nr 2427 A. J., Rickarum 2 kr; nr 2428 E. J., Landskrona 8 kr; nr 2429 R. L., Uppsala 3 kr; nr 2430 S. L., Tulleråsen 10 kr; nr 2431 M. L., Sölvesborg 3 kr; nr 2432 A. S., Danderyd 3 kr; nr 2433 J. N., Örkelljunga 1 kr; nr 2434 Ingelsträde syförening gm. Z. O. 50 kr; Onämnd, Ronneby 5 kr; nr 2435 M. O., Dala Järna 3 kr; nr 2436 J. P., Ålem 18 kr; nr 2437 Skrickerums syförening gm. L. P., 25 kr; nr 2438 L. P. V., Tryserum 4 kr; nr 2439 L. S., Lyckås gård 2 kr; nr 2440 H. S., Bratteborg 5 kr; nr 2441 H. S., Finspång 3 kr.

Forts.

Varmt tack till varje givare!

»Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.» Joh. 12: 32.

Till våra nytillträdande prenumeranter!

På grund av ett missöde vid expedieringen på posten i Stockholm förstördes ett mindre antal tidningar Ljusglimtar nr 2. De försändelser, som vi fingo reda på adresserna till ha vi sänt nya istället för dem som förolyckades. Detta har gjort att upplagan av nr 2 nu är slut. Till våra nytillträdande prenumeranter kunna vi därför tyvärr inte sända detta nummer.

I hopp om att det för våra nytillträdande prenumeranter kan vara av intresse att läsa ett tidigare nummer sända vi istället nr 12 1946 som ersättning.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 28:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Prenumerationspris kr. 2:— per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1947

80240

Bilaga medföljer.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 4 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | April 1947

Den mongoliska kvinnovärlden

I dagens nummer fortsätta skildringarna från den mongoliska kvinnovärlden.

Redan Marco Polo blev under sin resa i Asien på 1200-talet pinsamt överraskad av de lösa sederna i Mongoliet. Det väckte äckel, när han iakttog hur männen vid höga herrars besök i deras landamären tävlade om att bjuda ut sina hustrur och döttrar som frillor åt resenärerna. Sådant var läget redan på 1200-talet. Nära sju sekler ha svunnit sedan dess, sekler av förnedring, bottnande i de mongoliska männens brutala syn på kvinnan som ett lägre väsen avsett att tillfredsställa männens lustar.

Desto underbarare är det att se, hur även detta mörker kan genombrytas av ljuset från Honom, som gav sitt liv även för detta arma folk. Härom föreligga trosstärkande skildringar även i detta nummer. De visa, att den eviga kärlekens sol är varm nog att smälta även hårda hjärtan, förhärdade och försoffade genom hedendomens råhet och mörker, vinna dem till ett liv i renhet och frid, ja i utgivande tjänst för andras frälsning. Må vissheten härom tvinga oss till fortsatt frimodig och glad offergärning.